

א שבת אכל הרבי מליזעסק

שבת געלע מאות פרשת שמיני תשפ"ה

חצר הקודש ליזענסק קרית גת * אימייל – 10747962372@gmail.com
קו שיעורי תורה ליזענסק * 0747-962-372 שלוחה 0 להשאת הודעה . שיעור בספח"ק נועם אלימלך שלוחה 6
דרשות פרשת השבוע: בלה"ק. שלוחה 5 באידיש. שלוחה 9 שיעור יומי בענייני הפרשה ומועדים. שלוחה 2

הרבי הנועם אלימלך. רבי של תורה ויראת שמים מלמד אותנו בפרשות השבוע דרך ה' כראוי וכנכון וזהו השליבה העולה עד כסא הכבוד בבחינת ומשה עלה אל האלוקים. ומורה לנו בפסוקי פרשת השבוע איך להתנהג כרצון השם בכל הליכות חיינו, והרבי שבאמת רואה את כולנו צדיקים כותב לנו שאהרן הכהן הגדול וכן משה רעיא מהימנא אין רק אחד בדור אלא כל כלל ישראל יכולים להגיע לדרגתם. ומלמד אותה את הפעולות הנכונות לתרגול יום יום ובכך נזכה לדור שכולו זכאי

וישא אהרן את ידיו אל העם כו'. נ"ל דהנה הצדיק הולך תמיד בדביקות ודבוק בעולמות עליונים, רק מחמת שתשוקתו תמיד על טובת ישראל שייטיב להם השי"ת בכל מיני שפע וברכה, מחמת זה הוא יורד קצת ממדרגתו ודביקותו, אך בכל זאת הוא פועל טוב במה שיוורד קצת מהדביקות, שע"י שרואים בני אדם גודל תשוקתו ותאוותו לטובתם, הוא מכניס בלבם יראת ד' ואהבתו, שכולם נתעורר לבבם לעבודתו ית"ש. וזהו "וישא אהרן את ידיו" ע"ד נשא לבבינו אל כפים, וי"ל הפי' דהיינו האדם אשר ישא לבו לעבודת הבורא ית"ש, אז מחמת גודל האהבה והתלהבות שבו הוא מכה כף אל כף, ונמצא עבודת הבורא נקרא ע"ש הידים.

וזהו "וישא אהרן את ידיו אל העם" פי' כנ"ל שתשוקת הצדיק אל העם להטיב להם, "ויברכם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים" פי' עי"ז ירד ממדרגתו, שמדרגת הצדיק הוא תמיד לבדוק עצמו בכל עת ורגע אולי חטא חלילה באיזה נדנדוד חטא והרהור והוא מהרהר תמיד בתשובה, זה רמז "חטאת ועולה" שבא על הרהור, "והשלמים" רמז להדביקות שבו, שעושה שלום בפמליא של מעלה, וע"י תשוקתו היה יורד ממדרגותיו האלו קצת.

"ויבא משה ואהרן אל אוהל מועד", דיש כמה גווני { גוונים פי' שמשלמים אחד את השני כדארז"ל, תלמידי חכמים נעימים זה לזה נוחין זה לזה. גוונים פי' דבר אחד מושלם ביפיו על ידי הגוונים } גווני צדיקים, צדיק גדול הנקרא בשם "משה", ויש צדיק אשר הוא מדרגת "אהרן", וכל אחד לפי מדרגתו עולה ובא בקדושה הנקרא "אוהל מועד", "ויצאו" ר"ל ואח"כ יוצאים קצת ממדרגתם, ואין זה אלא למען "ויברכו את העם", כנ"ל, אך בכל זאת גורמים קדושה ויראה לכל העם, וזהו "וירא כבוד ה' אל כל העם", וזהו "עדותיך נאמנו מאוד" כו', דאיתא בגמ' שלשה מעידין זה על זה הקב"ה וישראל ושבת, נמצא ישראל נקרא עדות של הקב"ה, וזהו "עדותיך נאמנו מאוד" פי' שהם נאמנים וחביבים, למי? ומפרש הפסוק "לבייתך נאווה קודש" לאותן הצדיקים הדרים תמיד בעולמות העליונים, "ד' לאורך ימים" פי' שהם גורמין במעשיהם שתתפשט הקדושה והיראה עי"ז לכל ישראל אמן.

זאת החי' אשר תאכלו כו'. נ"ל דאיתא בזוהר הקדוש זאת החיה רמז להשם הקדוש, אשר תאכלו פי' שע"י יש לנו אחיזה וחיות. { נראה לבאר: א. מובא בזוהר שהתורה נקראת זאת, החיה רמז להשם הקב"ה שכל התורה שמותיו של הקב"ה, אשר תאכלו לימוד התורה נקרא אוכל כמאמר הפ' אכלו לחמי בלחמי ושתו ביין מסכתי, ועל ידי זה יש קיום לעולם וחיות התחדשות לנו כלל ישראל. ב. הרבי מבאר בפתקא טבא (צעטיל קטן) שהאדם צריך לאכול עם יחודים ולשוב שאוכל כדי שיהיה בריא וחזק לעבודת השם, וכל אדם יכול. כי יחוד השם זה לעשות תשובה, ומוסיף שכל אחד לפני

אכילתו יאמר תפילת השב של הרבינו יונה. וה'פ: כשאדם אוכל וחושב רק כדי בריאות ועושה תשובה, לאדם כזה יש אחיזה וחיות ביהדות נכונה.}

או יאמר "זאת החיה" רמז למה שראה דניאל חיה זו אדום, "אשר תאכלו" לשון ואכלתם את אויביכם, ואמר הכתוב עי"ז יהיה כח בידכם לכלות אותם דהיינו מכל בהמה, דאיתא בגמ' בבא מציעא "אמר רב חנינא מסורא דפרת לרבינא יציאת מצרים דכתב רחמנא גבי שרצים למה לי, א"ל אמר הקב"ה אני שהבחנתי כו', א"ל אנא המעלה קא קשיא לי מאי שנא המעלה דכתב רחמנא, א"ל לכדתנא דבי ר' ישמעאל אלמלא לא העליתי את ישראל אלא בשביל שאינם מטמאין בשרצים ומעליותא היא גבייהו" וכו'. י"ל הפי' הגמ' הנ"ל ע"פ דאיתא במדרש, שאלו המלאכים את הקב"ה למה ברא השרצים, והשיב להם השי"ת מפני הקטרוג, אם יבא לקטרג על ישראל חלילה שחוטאים לפניו ואין צורך בהם, אז משיב לו השי"ת הלא השרצים אין צורך בהם כלל ואעפ"כ בראתים. וז"ש "אנא המעלה קשיא לי" דהמעלה הוא הוא לשון הגבהה, שהקב"ה מגביה את ישראל מבין הקליפות והחטאים והם נופלים למטה, וז"ש המעלה כו', כלומר לאיזה סיבה וזכות מעלה את כללות ישראל מחטאותיהם, "א"ל אלמלא כו' אלא שאין מטמאין בשרצים" פי' הלא ישראל אין אוכלים השרצים ונמצא אין צורך כלל בבריאתם כיון שישאלו אין אוכלין מהם, ואעפ"כ בראתים כדברי מדרש הנ"ל, ממילא אין כח להמקטרג לקטרג עליהם, ולזה אני מעלה ומגביה אותם מעונותיהם כנ"ל.

וזהו "כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב", פי' כללות ישראל כנ"ל, וגם הצדיק נקרא "כל",

שהוא עיקר כללות להשפיע להם טובה וברכה ויראה, שע"י הצדיק נתעוררים כללות ישראל בתשובה. וזהו "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח" ופרש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת וא"ל משה למה אתה בוש לכך נבחרת, דהנה עיקר הוא לאדם הבושה, סימן טוב לאדם שהוא ביישן, וכל המתבייש לא במהרה הוא חוטא, ואהרן היה מתבייש מאד מגודל ההכנעה שהיה בו, שכן דרך הצדיק שתמיד רואה בעיניו חטאים על כל נדנדוד עבירה, ואפי' דבר קל לעבירה חמורה תחשב לו, ומכניע עצמו ומשפיל עצמו תמיד, ובפני רבים מוכיח עצמו, ועי"ז מכניס הרהורי תשובה בהשומעים, באמרם אם בארזים נפלה השלהבת מה יעשו אזובי הקיר, והם חוזרים בתשובה שלימה, וזהו שאמר לו משה רבינו ע"ה "למה אתה בוש" פי' בשביל שאתה בוש וירא וא"כ אתה הוא הצדיק השלם הראוי ליקרב למזבח, "לכך נבחרת" שכך הוא ראוי לצדיק להתנהג בעבודתו ית"ש, וזהו "ויקרב אהרן אל המזבח" ר"ל כיון ששמע ממשה שכך הוא המדרגה המעולה, הבושה וגודל ההכנעה בלב ועשה כן, "ויקרב אהרן אל המזבח" פי' שהיה מקרב עצמו תמיד אל המזבח, שהיה מוצא בעצמו חסרונות והיה מחשב תמיד שצריך למזבח כפרה.

וישחט את עגל החטאת אשר לו דהנה באמת מאין יבא לצדיק שיוכשל ח"ו באיזה חטא נדנדוד קל, זה בא הכל מחמת חטא עגל, והזוהמא הזאת גורם אף להצדיק חלילה איזה עבירה קלה, וע"י שהוא מתחרט מיד ומצטער מאד ומהרהר בתשובה, אזי הוא גורם "וישחט את עגל החטאת", "אשר לו" פי' שהחטא הזה אינו נחשב לעבירה, כי אם לו לבדו הוא נחשב לו לעבירה, לגודל צדקתו. ובראות שאר בני אדם את מעשה הצדיק הזה, איך שמהרהר בתשובה אפי' על דברים קלים מאד, נשבר לבם בקרבם ומוסרים נפשם ודמם לעבודתו ית"ש.

וזהו "ויקריבו בני אהרן את הדם אליו" פי' כנ"ל שע"י הצדיק מקריבים דמם לו ית"ש. "ויטבולו אצבעו בדם" רמז שהצדיק מעלה את הדם של מסירת נפשם "על קרנות המזבח", קרנות לשון גדולה ושררה {לא חס וחלילה שיהיה לו גדולה ושררה על הזולת אלא לפי מה שכתב לעיל, שהנכנע ובוש ומוסר נפשו עי"ז התשובה נמצאת במקום גדולה ושררה. דהיינו תשובה מגעת עד כסא הכבוד ששם זה מקום הגדולה הכבוד והשררה של הקב"ה}, שפועל בזה לדבר גדול מאד. ו"את הדם יצק" פי' המידות שהם מחזיקים בהם עם מסירת נפשם יצק "על יסוד המזבח" פי' נעשה מהם יסוד לעולם המזבח כנ"ל.

ונחזור לביאור הכתוב שע"י יש כח לכלות האויבים, מכל הבהמה, דהיינו כללות ישראל ע"י הצדיק הנקרא 'כל בהמה' ע"ד שאמרו חז"ל אדם ובהמה אלו בני אדם שמשמים עצמם כבהמה, דהצדיק מכניע ומשפיל עצמו כבהמה ועל ידי זה כללות ישראל נגבהים ומתעלים וכו"ל. "מפרסת פרסה" מלשון ופרשו השמלה, דהנה השמים נבראו ע"י פריסה דהיינו הבדל, כמו שאמר הכתוב "יהי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין מים למים", וי"ל הפי' דהנה שמים פרש"י אש ומים, דהתורה נקראת מים, והשי"ת ברא מדרגות והבדל בין מים למים, שפי' שצריך האדם ללמוד עם אש התלהבות וחשק לשמו ית', ורקיע הוא לשון ריקועי פחים, ותרגומו ורדידו לשון דקות, דהיינו שצריך להיות דקות בין מים למים, שהסודות התורה יעלה למעלה ולהשפיע למטה {מבאר הרבי בפרשת שלח שסודות התורה פירש ללמוד תורה בהבנה כמו אומן המרדד וחוקק בטסי ובכלי כסף וזהב, וזה סוד כי אצל כל אחד ההבנה שונה וההשגה היא אחרת},

וזהו "מפרסת פרסה" כנ"ל, שיהא מבדיל בין מים למים, "ושוסעת שסע" שיהא הבדל גמור. {שיהיה האדם נבדל לגמרי חתוך ומופרש מגדולה ושררה וממכובדות. וחתוך ומופרש מהעבירות על ידי שחי חיי תשובה, ויהיה ניכר וגלוי לכל הכנעתו באמת. כי זה בקרא הבדל ושסוע. }

או יאמר "מפרסת" כו', ע"ד והיה עקב תשמעון, אלו עבירות שאדם דש בעקביו שיהיו דומים עליו כחמורות, והיינו "את המשפטים האלה", וזהו "מפרסת פרסה" לשון דריסת הרגל בפרסות רגליו. וקל להבין. {האדם צריך לדעת שאפילו מה שנראה לו שיש מצוות קלות או כל מיני התרים בדבר קיום התורה והמצוות, לא יחשוב ככה אלא ידמה בעיניו שהכל חמור. לא חמורות. מצוות התורה חמורות! }

ימי הספירה הם בבחינת ימי דין וכדאיתא בחז"ל בפסח נידונים וכו' בעצרת נידונים, ועוד הם ימי התבוננות זמן אבילות על תלמידי רבי עקיבא, בזמן אבילות דרשו חז"ל שזה זמן שהחי יתן אל לבו, וידוע מספרים קדושים גודל הזהירות הצריכים בימים אלו ועל ידי מה שלמדנו דרכי תורה ותשובה מהרבי הנועם אלימלך ונתנהג כפי מה שלימד אותנו יומתקו הדינים בשורשם ויהיה רק טוב לישראל כל הימים. וראוי כאן להביא עוד נקודות מהרבי שכתוב בליקוטי שושנה בענין המתקת הדינים ומונח בתוכם הנהגות טובות. בד"ה אשרי יושבי ביתך כו' אשרי העם כו', (בספרים החדשים מצוין דבר תורה מ"ט)

וזהו "אשרי העם שככה לו" מלשון וחמת המלך שככה, פירוש אשריו להעם כשיש צדיקים כאלו בעולם, אשר כח בידם לשכך כעס וחימה, ולהשקיט הדינים והקיטרוגים ממנו, "אשרי העם שד' אלהיו" רצה לומר כנ"ל שאף לפעמים חלילה שהקיטרוג גדול ואין כח ביד הצדיק להמתיקו, ואז הקב"ה עושה פעולתו בכבודו ובעצמו להמתיקו על ידי תשובת שמים וארץ, ומבטל הדינים ומהפכן לרחמים גדולים עלינו ועל כל ישראל, אמן.

או יאמר ונקדים פסוק "לא יהיה לך אלקים אחרים על פני", שמלת פני אין לו פירוש. ונראה דהנה הצדיק ברצותו להמתיק דינים ולבטלם, צריך לעשות זה בהסתר דבר עד מאד, מפני המקטרג שלא יבין בו, והפנים הוא נגלה, וזהו "לא יהיה לך אלקים אחרים על פני" פירוש שלא יהיה לך הדינים שהם אלקים אחרים, שלא יהיו "לך" פירוש שלך, שלא יהיו נמתקים כשיהיו "על פני" כשתעשה זה בנגלה, כי אם בנסתר כנ"ל, וזהו "אשרי העם שככה לו" שפירושו כנ"ל שיש צדיק שיוכל לשכך הדינים בסתר, ו"לו" דייקא שהוא לשון נסתר, "אשרי העם שד' אלקיו", דהנה יש עוד אופן להמתיק דינים, היינו כשישראל הם באחדות, והיינו "ד' אלקיו" לשון יחיד, שהם כולם כאיש אחד, ואשרי להם שדינים נמתקים מאליהם.

או יאמר משום דלפעמים הצדיק בעצמו צריך לרחמים, ואז נשאר העולם מבלי מגין, וצריך הקב"ה ברחמיו הגדולים בעצמו להמתיק הדינים, וזהו "אשרי העם שככה לו" רצה לומר שיש צדיק כזה שאף לצורך עצמו יכול להמתיק דינים, וזהו מדריגה גדולה כי אין חבוש מתיר את עצמו, ולא כן הוא שאף לעצמו יכול לפעול, אך שהעולם נשאר מבלי מגין, כי הצדיק שרוצה להמשיך השפעות לישראל, צריך שלא יחוש לעצמו כלל, ולא יהא כוונתו להנאתו כי אם רק בשביל ישראל לבד, ואמר "אשרי העם שד' אלקיו" פירוש שהקב"ה בעצמו יעשה זאת בזמן ההוא, וימתיק בעצמו הדינים ויהפכם לרחמים על ישראל עמו, אמן.

הגיליון

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית מרת פרומט ע"ה אשת חבר הרה"ק מוהרי"ד צוק"ל מראדומסק
נלב"ע ג' איר תש"א ומנ"כ בהר הזיתים חלקת וואלין
ת.נ.צ.ב.ה.

התורה מלמדת אותנו

איך ממשיכים את הגילוי שכינה של פסח לכל השנה

חג הפסח מלווה אותנו כל השנה כולה בימים ובלילות, שהרי כל ענינו של פסח ומצוותיו השונות הם לזכרון והנצחת יציאת מצרים, ויסוד הדת והתורה הק' היא במצוות עשה של לזכור ולהדגיש בפינו בבוקר ובערב "אנכי ה' אלוקך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". ולא רק את היום הראשון של פסח אלא גם ימי הבנתיים של פסח ושביעי של פסח במצוות תפילת "שירת הים" כל בוקר ובה מסיימים את הפסוקי דזמרה וברכת ההודאות. מתחילים את התורה. פרשת בראשית, מיד אומר לנו רש"י הק', בשם רבי יצחק, האמת שהתורה ומצוותיה היו צריכים להתחיל במצוות של חג הפסח. חומש שמות מובא באריכות נפלאה כל מהלך סיפור יציאת מצרים וחגיגת הפסח. חומש ויקרא, חוזר על מעשה קרבן פסח בפרשת צו, ובפרשתנו ביום השמיני, אומר רש"י שמיני למילואים והוא ראש חודש ניסן וכו', וכן בחומש במדבר בפרשת נשא: ויהי ביום כלות משה להקים, מדגיש רש"י הק', יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה, וראש חודש ניסן היה. וחוזר בחומש דברים כמה פעמי על עניני פסח ויציאת מצרים.

איך אנחנו ממשיכים את הגילוי וההשראת השכינה מעבר מצוות אנשים מלומדה של מצות הזכירה בפה וקריאה בחומש רש"י, והתבוננתי בזה, שהרי התורה נצחית היא ואחרי שהיה לנו כזה גילוי שכינה למה נסתלק מאיתנו עד כדי כך שחז"ל אומרים שאפילו הנביא יחזקאל שראה ונגלה אליו מראות אלוקים לכאורה יותר משאר הנביאים, ואפילו הוא לא זכה לכזה גילוי שהיה בזמן קריעת הים והשירה. ובאמת אנחנו רואים בכל שנה בחג הפסח מליוני דפי מלל ודרשות מרבים בדברים וכל אחד מתחרה להוסיף בדמיונו תיאור של גילוי אלקות יותר מהאחרים, וזה כל כך הרבה, עד שמכונני הגניזה מבקשים לא להביא לגניזה את עלוני חוברות וספרי חג הפסח לגניזה, כי אי אפשר להשתלט על הכמות העצומה הזו. ולאחר כל הידע העצום הזה לא רואים ולא מרגישים, ובפרט אחרי החג אנחנו נדמים לתינוק הבורח מבית הספר.

הנה התורה מלמדת אותנו שכדי להמשיך את הגילוי שכינה של החג. משה עומד בפסח ראשון ומלמד את הסוגית של פסח שני. ביום שביעי של פסח כלל ישראל עסקו במצוה יחודית נעלה ביותר שהיתה פעם אחת בלבד וזה היה רצון השם, ועשו הפסקה קטנה מללמוד תורה. מיד נמחק מהם השראת וגילוי השכינה עוד באותו יום. כל תכלית חג הפסח חג הגאולה והחירות הוא אך ורק למען תעבדו את האלוקים על ההר הזה, דהיינו לעסוק בלימוד התורה בהתמדה ובעומק המושג וההבנה. ולכן יש לנו מצוות עשה לזכור בכל יום מעמד הר סיני, כי גילוי אלקות והשראת השכינה תיתכן רק על ידי שנמשיך את המשנה משה קיבל תורה מסיני ומסרה וכו', לכלל ישראל.

ובזה מובן מאמר המלך, במשלי: מסיר אָזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה {תועבה לשון תיעוב מאוס מנודה ומרוחק}. תפילה ידוע לכולם זה ענין דביקות וגילוי אלקות והשראת השכינה, שזה הרגשה נפלאה ובפרט למתחמד שמעמיק במחשבתו בענינים עמוקים באלוקות. אומר הנביא אם אני לא מונח בלימוד התורה הק' אם אני לא מתמיד כענין הפסוק לב שומע להבין. אז אפילו אם אני עוסק בעומק הדמיון האלוקי אין השראת השכינה ודמיון המיסטי של הדביקות הוא רחוק ומרחיק את השראת השכינה, כי בלי השיבנו אבינו לתורתך אין תשובה, וללא עומק בתורה אין ערך לתפילה.

ובזה יובן מה שפרש"י בשני ממקומות בתורה ענין התחדשות כחתן המקבל את הכלה ובאוה"ח הק' ובספר החינוך נקטו לשון כמו החשוק החושק להביא חשוקתו לביתו. ושניהם בפסוקים ויהי ביום כלות משה. אחד בנתינת התורה, ואחד ביום הקמת המשכן. ובנוסף בלימוד התורה מדגיש הכתוב בכל יום יהיה בעיניך כחדשים כמכתב המלך {חתן דומה למלך}. ועוד דרשו חז"ל על הפסוק בשיר השירים, "ביום חתונתו זו מתן תורה" כי השראת השכינה וגילוי אלקות הכי עוצמתי שאפשר להשיג שזה בעצם הדביקות ויחוד השם הכי חזק שיש זה כדמיון האהבה ויחוד של חתן וכלה, וגם יחוד חתן וכלה זה אהבה לא של דיבורים או דמיון שובב אלא מעשה חתונה קידושין ונישואין. וכדוגמה זו ביחוד השם שיום חתונתו של אדם שזוכה להשראת השכינה הוא על ידי לימוד התורה בהתמדה ובעומק מושג ההבנה. ולכן בשתיים התורה הדגישה ככלה הנמסרה לחופה.

למדנו. שגילוי אלקות והשראת השכינה זה פעולה אישית ופרטית של התמדה בעסק התורה בלבד. ובלי זה, אפילו אם נדבר מיסטיקה ודמיון אלוקי, לרבבות אנשים, בהרחבה גדולה וללא צמצום, וגם נתפלל בנוסחאות הכי נעלות שיש. זה נקרא "תועבה" מאוס. מנודה. מרוחק. ולכן נתאמץ ונתחזק בלימוד התורה וימשיך עלינו השראת השכינה כביום יציאת מצרים הראנו נפלאות ונזכה לקבל תורה באהבה בשמחה ובטוב לבב.

סיעתא לדברינו הנ"ל מאת הרה"ק בעל אש קודש זצוק"ל הי"ד שבשנות מצור ומצוק עינויים ומושפלות עוני מחפיר וסבל בל יתואר, חורבן טוטאלי. מתחנן על זה שאי אפשר לעסוק בתורה וזה לא בגלל מסיר אָזנו משמוע

ח' שנת אלף הרבי מליזענסק * שנת געלע מלכות פר' שמיני תשפ"ה

חצר הקודש ליזענסק קרית גת * אימייל – 10747962372@gmail.com

קו שיעורי תורה ליזענסק * 0747-962-372 שלוחה 0 להשאר תודעה . שיעור בספח"ק נועם אלימלך שלוחה 6

דרשות פרשת השבוע: בלה"ק. שלוחה 5 באידיש. שלוחה 9 שיעור יומי בעניני הפרשה ומועדים. שלוחה 2

תורה אלא פשוט נלקח מהם. ומתחנך לפני הקב"ה שכשרק יוכל ויתאפשר יחזור ללמוד תורה, אין מה להוסיף על דבריו אלא רק ללמוד את דבריו ולהוריד דמעות כמים ולחזור בתשובה. וכך כתב בדם לבו :

שנת תש"ב, ראש השנה

קולי שמעת אל תעלם אזנך וכו', שע"פ פשוט צריך להבין אם כתיב שמעת שכבר שמע א"כ מה הבקשה אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי. אבל נודע המדרש פ' תולדות עה"פ הקול קול יעקב וכו' בשעה שקולו של יעקב מצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות אין ידי עשו שולטות ע"ש, כי התורה ומצוות הם חיינו ואורך ימינו, ואפילו על התפילה איתא בפסוק מסיר אזנו משמוע תורה וכו',

וכשאנו מזכירים עצמנו את עליית תפילותנו למרום בימים טובים הקודמים קולות התורה של בתי מדרשות, ישיבות הדורים ות"ת, שבכל השנה היו עוטרם להן מסביב, גם התורה אשר כ"א למד בביתו בכל השנה ובפרט בימי אלול, היתה מקיפה את תפילותנו של ימים הקדושים אלו, ויחד בקעו קולות הקדושה אלו של התורה ותפילה, את כל הרקיעים ועלו לפני כסא הכבוד, ולא רק אותנו קדשו בכל פעם יותר, ולא רק לנו המשיכו ישועה, רק גם את מלכות שמים תקנו, כי ד' אמר אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מאמ"צ, התגלות שם הוי' היתה כשיצאו ישראל מעבדות לחירות ומיגון לשמחה, כשישראל בצרה גם שם הוי' נסתר ונקרא אלקים כמ"ש בזה"ק, ורק כשישראל בישועה ועי"ז גם עובדים את ד' אז גם מלכות שמים נתגלה, אנכי הוי' אלוקיך אשר הוצאתיך מאמ"צ, שאז נתגלה האנכי והוי'.

וזה שמתפללים קולי שמעת לשון עבר, בעבר שמעת קולי של התפילה ושל התקיעות שופר מפני שגם קול התורה הי' מקיף אותי, והי' קול הזה בוקע רקיעים, לכן עתה אף שאינו עולה כ"כ ונשמע רק כמו מרחוק כמו שצריכים להטות האוזן לקול קטן הבא מרחוק מ"מ אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי, כי לא לנו לבד הדבר נוגע רק גם לך כביכול, כי ראש דברך אמת, ודרשו חז"ל ראש דברך קאי על אנכי שבקבה"ת, ולהנ"ל שאמרת אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מאמ"צ, שהתגלות אלקית היא כשישראל בישועה ועבודת ד', לכן ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים, כי לא מאתנו הסבה שכל התורה והעבודה כעת נחרבה רק וכו', לכן רחם נא וערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים ונחדש את התורה ותפילה ועבודה עוד ביתר שאת. {עכלה"ק}

הרה"ק זצוק"ל לא חס וחלילה לא למד היה אומר דברי תורה על הפרשה ומאמרים מאלפים לכתוב כזה ספר בכזה מצב זה אומר שהוא היה מונח בלימוד ממש, אלא זה נכון שהיה לומד את הפרשה וחושב דברי מוסר והתעוררות, אבל היה לו קשה ללמוד בעומק ההבנה גמרא רש"י תוס' עם הראשונים שלזה צריך הרבה ישוב הדעת, והדגיש שכל מטרת יציאת מצרים היה שיוולו ללמוד תורה בהתמדה ועומק השגה והבנה. ולמד ונמצא מלמד שמסיר אזנו משמוע תורה פירושו שלא לומד רב היום גמרא רש"י תוס' והראשונים, ופחד שלכן לא תתקבל תפילתו, ועל זה בכה והתחנן "לכן ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים, כי לא מאתנו הסבה שכל התורה והעבודה כעת נחרבה רק וכו', לכן רחם נא וערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים ונחדש את התורה ותפילה ועבודה עוד ביתר שאת."

כמה אנחנו צריכים להתעורר. ברוך השם אנחנו במצב הרבה יותר טוב מהימים ההם ודאי נקח לימוד מדבריו הק' להתחזק בלימוד התורה הק' כמו שמלמד אותנו הרבי הנועם אלימלך: **אלה הדברים אשר יעשה האדם וחי בהם** א. הראשון צריך האדם ללמוד גמרא ופירש"י ותוס' ומפרשים כל אחד לפי השגתו והפוסקים אחריהם, ו. צריך האדם לזכך גופו ונפשו בלימוד כנ"ל בלימוד הגמ' ותוס'. גם דברי אגדה שבגמרא המה מסוגלים מאד לזכך נשמתו: תדה"ק ויקויים בנו התפילה והאר עינינו בתורתך עין רואה ולב חומד פתח לבי בתורתך ותן בלבינו בינה להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד את כל דברי התורה באהבה בשמחה ובטוב לבב. אכ"ר

הארה קטנה

ביציאת מצרים ירדו לעולם שני דברים קבלת התורה וביזת הים. שניהם היה רצון ה' שישתמשו בהם ישראל ביזת הים, שנאמר ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . תורה, שנאמר למען תעבדון את האלוקים על ההר הזה. ולמעשה כשעסקו בביזת הים הצליחו בגדול כי כך היה רצון ה' אבל זה הביא אותם לקבל מידה של חרוץ לממון וממילא עזבו את התורה ולא למדו שלשה ימים והקב"ה הוכיח אותם ע"י שלא היה להם מים לשתות. כי התורה נמשלה למים ועסקו בביזה שפלטו מי הים. והימים האלה הכנה דרבה לימי חג השבועות זמן מתן וקבלת התורה. ראוי להתבונן בענין זה. להתמיד, ולהעמיק בהשגה ובהבנה בתורת ה' בשמחה באהבה ובטוב לבב.

התורה מלמדת אותנו

איך מתנהג מנהיג בישראל בפרט בני תורה שהם ההמשך של משה רבינו

מובא בראשונים מפרשי התורה הרמב"ן ועוד רבים שהתורה לא מספרת לנו היסטוריה ולא ניתנה לאיש אחד והוא ברצונו יכריע לפי המנטליות שלו והילך רוחו אלא התורה נאמרה לכל ישראל ללמוד אותה לקיים מצוותיה ומלמדת אותנו איך להתנהג בהליכות חיינו ביום יום. בפרשתינו כתוב הנהגה מיוחדת בעבודת המידות איך התנהג משה רבינו והאור החיים הק' מבאר לנו בדיוק איך יהודי בן תורה מתנהג. מותר לנו לשים לב שבעצם כל אחד הוא מנהיג, מנהיג אמיתי. כמו ראש המשפחה, מבוגר שבחבורה, כריזמטי, כמעט אין מישהו שלא עומד על כך שיכריעו כמוהו-מנהיגות, ועד בית, בעסק פשוט במקח וממכר כל אחד נותן את כובד משקלו-מנהיגות, תמיד יש מוביל.

ואז תמיד תיתכן פגיעה בכבודו כי הרי כל אחד רואה את כוחו של המנהיג ורוצה להנהיג ובפרט אלה שאינם עדיין בני תורה וחושבים שהדת זה ענין של שלטון והכרעות שצריך לעשות ביטול היש לשני שיהיה כפוף לדברי המנהיג שלי כי רק המנהיג שלי או ההנהגה שלי היא שולטת כי יש רק נשיא אחד או משה רבינו אחד בדור וזה אני ולא אחר או מי שאני החלטתי ולא אחר. ומלמד אותנו האוה"ח הק'. אתה צודק! אתה משה רבינו שבדור. אתה נשיא הדור. לך יש עוצמה כדי לחשוב שההכרעה תלויה בך. לך יש כיווני מחשבה שהכל שלך. וזה בסדר גמור. ולכן אומר האוה"ח הק' התורה מלמדת אותנו איך להתנהג. התנהגת כמו משה רבינו התנהגת כיהודי שומר תורה ומצוות!! התנהגת אחרת, אתה יכול לדמיון הכל יהדות זה לא.

וזה לשון קדשו:

ויהי ביום השמיני. צריך לדעת מה טעם אמר ויהי ובמסכת מגילה דף י' אמר רבי לוי דבר זה מסורת בידינו מאנשי כנסת הגדולה כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער, והחי יתן אל לבו למקשה מפסוק ויהי ביום השמיני.

ואולי נראה עוד כי הצער שיגיד הכתוב הוא של משה המוזכר בכתוב כי ראה גדולתו וגדולת זרעו ביד אהרן ובניו, וצא ולמד צער הקנאה מדבר טוב מה עושה ממעשה בניו של שמעון הצדיק מנחות טז, וישתנה מה שלפניו שהיתה לו ולזרעו אחריו, ולצד שהפציר בשליחות פרעה חרה אפו בו ביום ההוא ועזבו מהיות כהן לעולם, וכשהגיע יום הפקידה נצטער על אשר פרח ממנו עוז תפארת כהונת עולם, **והגם כי עצם מאוד בצדקות ובענוה, הלא כל לב חי מרגיש ובפרט בדבר מצוה יקרת הערך ומופלאה כזאת.** ואולי כי צער זה רמזו הכתוב בפסוק ויהי ביום כלות משה שהוא עצמו יום זה, ומיתת נדב ואביהוא רמז כאן בפסוק ויהי ביום השמיני: {מדגיש האור החיים הק'}, גם לשפל ביותר יש לו צער כי ככה ה' ברא את האדם. משה רבינו יש לו צער וכאב אם פוגעים והכאב גדול גדול מאוד!}

ואיך מתנהג משה רבינו ובכל דור משה רבינו שבדור איך הוא כופה את הרגשותיו ממשיך האור החיים הק' ואומר:

ביום וגו' קרא משה לאהרן וגו'. דע כי העושה דבר כזה שיתן גדולה הנודעת לו לזולתו, לו יהיה אחיו, כאשר יתחייב לעשותה, **לא ישלוט בנפשו** עשותה בג' שלמיות, הא' שיעשנה במהירות, והב' בצירוף בחינת ההדרגות שישנה בדבר. הג' עשיית הדבר בפרסום לפני רבים,

והודיע הכתוב כי שלשתם יחד **שלט משה בנפשו ועשאם.** א' כנגד המהירות אמר ביום השמיני, פירוש בהיות הבקר טהור לב לא עכב אלא תיכף קרא לאהרן לתת לו הכהונה ולא נתעצל. ב' עשה הדבר בצירוף בחינת ההדרגות שנתן הכהונה לאהרן ולבניו יחד, הגם כי בזה יגדל העצבון בלבו שיראה גדולה מושכת לאהרן ובניו ואשר יעצב אל לבו יעשה הדבר בהדרגות, בתחלה יקרא לאהרן ואחר כך לבניו, כי לא היה הכרח בקריאת הבנים אז עם אהרן. **הג'** במעמד כל הזקנים דכתיב ולזקני ישראל לעשות הדבר בפומבי בפני רבים ונכבדים, וזה יורה על שלימות הרצון לעשות רצונו ית', וכפה הרגשותיו: עכ"ל"ק.

כל מילה מיותרת להוסיף על דבריו הקדושים של האור החיים הקדוש רק מותר לנו להסביר שזה ההדרכה בכל המצוות של בין אדם לחברו לעשות בשלימות עם הנסיון הקשה והבזיון הצורב להזדרז ולקיים את מצוות של בין אדם לחברו בשלימות.

עוד מדגיש לנו האור החיים הקדוש ענין המובא בקבלה רעוא דרעוין רצון הרצונות. פירושו שלימות רצון הית"ש שכך יהיה רצון האדם לעשות את רצון ה' בשלימות. ולכן כשמשלימים מצוה כמו שבת במנחה נקרא זמן זה או הפעולה רעוא דרעוין.

עוד הדגשה בדבריו הק'. עיקר כפית היצר הוא כפית הרגשותיו על פי התורה בלבד ותרגול מתמיד בשבירת המידות רעות.

ביטול היש או כפיית היצר: זה לא לומר לזולת. זה לא לחשוב על השני שהוא צריך לכפות את יצרו. זה לא שהשני יבין שהמנהיג שלי הוא גם המנהיג שלו. אלא זה עבודת ותרגול המידות אישי ופרטי בעצמי לחלוטין. כך נהג משה רבינו. ככה למדה אותנו התורה כי תראה חמור שונאך עזב תעזב עמו והוא קודם לכולם כי הוא שונאך וכפיית היצר עדיף.

כדאי לחזור ולשנן דברי האוה"ח הק' אלו לפחות מאתיים פעם, ולקיים כאשר תקום מהספר תתבונן ותקיים מה שלמדת.